

מה עושה בר בכלאו? מהן תוכניותיו?

4 עיניים -

ושומר!

מאת אורה זהבי

ההתחילו בכך שאחי ניכנס הביתה ביום החמישי שעבר ואמר לי: "נו, אני רואה שנותנים לך להיפגש עם ישראל בר."

"מי אמר לך את זה?" שאלתי מופתעת. "זה כתוב בעתון" ענה. לקחתי שוב את עתון הערב וחפשתי קודם עברתי עליו, כדי לראות אם יש הודעה על חידוש פקודת-המעצר של יש-ראל. רציתי לדעת מתי יביאו אותו לבית המשפט, ולאיזה בית-משפט. יום קודם לכן הייתי אצל פרקליטה, עורך-דין הגלר, והוא לא ידע עדיין איפה יאריכו את פקודת-המעצר.

על זה שיתנו לי לפגוש אותו לא חלמתי. אבל הנה, בעתון היה כתוב שחור על גבי לבן: אורה זהבי הורשתה לפגוש את בר בארבע עיניים.

מיהרתי לעורך-דין הגלר, והוא אמר לי שזה נכון. הבקשה שלי, עליה חזרתי לפחות פעם בשבוע מאז נעצר ישראל, אושרה. אוכל לראותו ביום ששי בבוקר, במקום מעצרו. אבל בתנאי אחד: שלא אגלה לאיש איפה מקום המעצר הזה, ושלא אשוחח עם ישראל על כל נושא הקשור עם מעצרו ומשפטו. הסכמתי הייתי מסכימה לכל תנאי - ורק שיתנו לי לפגוש אותו.

***

"מוטב לא לדבר..."

יום ששי בבוקר עוד אמרתי לעצמי: אולי כדאי שאגש קודם לבית-משפט השלום, כדי לראות אותו כשמביאים אותו לשופטת? פשוט כדי להרחיב עוד מכת או שניים. אבל בסוף אמרתי שלא כדאי. טוב שלא הלכתי. כי המשטרה לא רצתה כנראה לחזור על המחזה מלפני שבועיים, כשעשרות סקרנים התפרצו לחדר השופטת. הפעם החליטו לקחת את השופטת עוגן למקום מעצרו של ישראל.

הגעתי למקום המעצר בדיוק באותה שעה שהגיעה לשם השופטת. אמרו לי לי חכות בחור צודי, עד שהשופטת תגמור לחתום על פקודת-המעצר. העניין נמשך

רק כמה דקות. השופטת יצאה וגם עורך-דין הגלר נסע למשרדו. ואז קראו לי לי היכנס לחדר בו ישב ישראל. איך לתאר את הפגישה? אומנם כבר הס-פתי לראות אותו פעם אחת מאז המעצר, כשהביאו אותו לבית-המשפט. אבל אז הצלחנו רק בקושי להחליף כמה משפטים, כשכל אחד נדחק מסביב ומסתכל בנו, וכשצלמים ומסרטים מקיפים אותנו. קשה לתאר את הרגשות, לכן אתאר את הדברים החיצוניים. זה קל יותר. הוא לבש חליפת-משי דמי-סיוון, אלגנטית כמו כל החליפות שלו. הוא חיך ונראה טוב מאוד. גם מצבי-הרוח שלו היה מרומם. ידענו שעל הדברים החשובים, הרציניים, אי-אפשר לדבר, כי מלבדנו היה בחדר גם אדם שלישי - שומר. כשניסיתי, רק פעם, לומר לו משהו על חידוש פקודת-המעצר שלו, התערב השומר ואמר: "אני מבקש לא לדבר על זה." אחר כך שאל אותי: "את רוצה לראות אותו עוד פעם?" כשעניתי שכן, יעץ לי: "אז מוטב לא לדבר על נושאים אלה."

סיגוריות מאנגליה

דיברנו על עניינים אישיים. הוא שאל מה שלום הילדים, איך אני מסתדרת. סיפרתי לו שהבנק שילם את הצ'ק עבור שכר-הדירה, ולכן שאאר בירה הזאת עוד חודש. אחר-כך אצטרך לעבור למקום אחר.

נתתי לו חבילת-סיגוריות שהבאתי איתי. "חבל על ההוצאות", אמר לי, "יש לי כאן הכל. באמת אין צורך שתביאי לי שום דבר. אני מקבל כל מה שנחוץ לי." כשהוציא סיגוריות מכיסו, ראיתי שאלה סיגוריות אנגליות. אמרתי לו בצחוק: "גו, איזו מחזרת שלחה את הסיגוריות?" הוא צחק והשיב לי: "קיבלתי אותן מאנגליה." לא רציתי לשאול אותו ממי. אם מחבר או מאשתו, אשר שמעתי עליה שהיא נמצאת בלונדון.

הוא סיפר לי שאת רוב זמנו הוא מבלה בקריאה. הרשו לו להביא עימו הרבה ספריים, וזה מעסיק אותו במשך שעות.

החוכרת הצהובה

יותר מכל דבר אחר עשה עלי רושם מצבי-הרוח הטוב שלו. הגלר אמר לי אחר כך שהוא לא תמיד במצב-רוח כזה, ורק לכבוד הביקור שלי היה כליך עלי. אני מתארת לי שבמצבו הוא נתון לי הלכירוח משתנים, ושעשה מאמץ מיוחד - או אולי זה בא באופן טבעי - להי-ראות עליו איתי. אבל בשבילי מספיק היה לראות אותו במצב-הרוח הרגיל שלו, שכל כך היכרתי. זה השפיע עלי גם כן, ואני עכשיו הרבה יותר רגועה משהייתי מהיום שנעצר.

התחלתי אפילו שוב לרקום חלומות. אולי זה לא מעשי, אולי זה רק יביא אותי לאכזבה נוספת. אבל ככה זה. כשראיתי אותו שלי ומחייך, נרגעתי גם אני.

דיברנו, כמובן, על מה שכתבו עליו ב-עתונים. הוא כבר הספיק לקרוא את רוב המאמרים שנכתבו עליו, ולמרות שלא חש מה היה הלך-הרוחות בציבור כשנודע על מעצרו, הוא בכל זאת צייר לעצמו תמונה של מסע ההשמעות הגורא.

במיוחד התרעם על חוברת צהובה, ש'הופיעה כמעט מיד למחרת מעצרו, ושהתיי-מרה לספר את "האמת על ישראל בר". גם אני, כשקראתי אותה, התרחתתי על ההשמעות והשקרים שיש בהן. עכשיו סיפר לי ש'הוא עצמו הרגיש בדיוק אותו דבר. היה שם, למשל, קטע שתיאר איך נהיה,

מן הרגע שהכיר אותי, לשתין והולל, ש'היה מבלה את לילותיו בבארים ומוציא סכומים פאנטסטיים על בילויים כאלה איתי. זאת אומרת, לדברי המתחרים עצמם, ש'ההשפעה הרעה בחייו הייתי אני.

והנה, באותה חוברת, הביאו סיפור מפי אדם שהכיר - כך, על כך פנים, אמרו - את ישראל בר מקרוב. הם קראו לו, לשם הנוחיות, ראובן. ובכן, ראובן זה סיפר איך שעוד ב-1956, בשעה שביקר בחוף-לארץ, היה ישראל משתכר בקאברטיס, והיה חוזר למלון שלו על ארבע. זאת אומרת שלא אני שהפכתי את בר למהולל כזה נורא.

שמתי לב לסתירה הזאת מיד כשקראתי את החוברת - וגם ישראל שם לב אליה. כי במקום אחד כותבים שאני הרגלתי אותו להתהולל - ובמקום שני שהיה מתהולל עוד מלפני שנים. או אחת משתי הגירסות משקרת. ואם כבר יש שקר אחד - מי אומר שלא כל הסיפור הזה שקר?

***

"יבוא יום ויצטער!"

השכאב לישראל הכי הרבה, זה שאותם עתונאים, שחיברו את החוברת המגעילה הזאת, קראו לעצמם ידידי. איך שהיו מתחנפים אליו! אם היינו פוגשים אותם באיזה מקום, וישראל היה מזמין אותם להצטרף לשולחננו, היו אומרים: "מה אתה שותה, ויסקי? בבקשה, גם אנחנו נשתה! מה אתה מעשן? ציטרופילד? גם אנחנו!" והנה, פיתאום, בחוברת, קבעו שאני מעשנת סיגריות-חוף מכיון ש"יש לי גרון מעודן". האם יש יצור יותר נאלח מזה שהסב לי שולחן, וברגע שאתה בצרה בועט בכ ששינאה?

פעמים-שלוש חזר ישראל על המשפט: "כל אלה יצטערו על מה שכתבו. תגידי להם שיבוא יום ויצטערו." הוא התכוון לי כל אלה שפירסמו השמצות גוראות עליו. אבל במיוחד התכוון למחברי החוברת הזאת. "אני יושב עם הגלר על החומר, ובודק מה אפשר לעשות נגדם," סיפר לי.

אם יגיש משפט או מה - לא אמר לי. ניסיתי קצת להרגיע אותו, וסיפרתי לו שעכשיו כבר יודע הקהל שההאשמות ה-איזומות שפירסמו נגדו היו, ברובן, השמצות. הוא יעץ לי שבכל זאת לא כדאי לקרוא מה שכותבים עליו פשוט חבל על העצבים שלי.

סיפרתי לו על יומן-הקולנוע, שצילמו ב'בית-המשפט, כשהביאו אותו להארכת-פקד-דת-המעצר. התמונות שהופיעו בעתונים הראו אותי רצה אליו או מנשקת אותו, אבל כל התמונות היו מהצד או מאחור. ב'

אורה ובר - פנים אל פנים

תנאי לפגישה - לא לדבר על המשפט

יומן רואים את זה בכל הפרטים. שלוש פעמים הלכתי לקולנוע לראות את הקטע הזה. רציתי לראות אותו - וגם לשמוע איך מגיב הקהל. בכל המקרים לא שמעתי שום הערה בזמן ההצגה. ובהפסקה, כש-יצאתי, אף אחד מבין הקהל לא זיהה אותי. אבל אחותי, שגם היא הלכה לקולנוע לראות את הקטע הזה, סיפרה לי שאחת הצופות, בשורה שאחריה, אמרה: "חביטו עליו! עוד מחייך!"

***

"שכח אחד ידע..."

הגיע הזמן להיפרד. השומר שישב אתנו אמר לנו לסיים את השיחה. אינני יודעת כמה זמן בדיוק נמשכה כל הפגישה, אבל נדמה לי שלא ארכה אלא כמה שניות. "תמסרי דרישת שלום לכל אלה שהם עדיין ידידים," אמר לי, כשנפרדנו. הדלת נפתחה לפני. "שהמשפט רק יערך כרה", הספקתי ללחוש, "שנגמור עם כל הלחישות ושכל אחד ידע בדיוק מהי האמת."

לבר

— לראות אותו

סופה של פגישה

שלוש פעמים הלכתי לקולנוע -